

escarlata

PREMSA

DEVORIS CAUSA

Comunicació
Ció Llopis
hola@escarlata.com
Companyia
Bet Miralta
+34 618 888 096
bet@escarlata.com

...*Devoris causa* és un espectacle delicat, sensorial i divertidíssim, aliment pel cos i l'ànima. La cuina i les hortalisses són el punt de partida d'una peça que parla de la creació, de l'art i de la vida. Per poder menjar cal tallar, trossejar i triturar, ja ho sabem. I la gràcia dels Escarlata Circus és que combinen a la perfecció la tendresa més amorosa amb el salvatgisme més *punk*, sense deixar mai de ser fidels a ells mateixos. Ganivets esmolats, tisores afilades i fins i tot una destal apareixen en un espectacle que es pot tastar i oler, i on el perill sempre és present. Com a la vida mateixa. No ens estranya gens que *Devoris causa* porti deu anys girant pel món i ja hagi celebrat la funció número 500: l'espai, el vestuari, les llums i cada objecte que apareix en escena és una pura meravella...

NÚVOL

Oriol Puig Taulé

4/06/2019

[Font](#)

No hi ha pietat per les verdures!

Llavors hom (re)descobreix el seu canibalisme tot devorant un deliciós estofat, la parella devora l'espai amb una dansa mortal. Surrealista, extravagant, i tendre finalment. Deliciosament tendre !

Thierry Voisin

Télérama - Sortir - Paris

Paris

setmana del 4 al 10 de maig de 2011

Una experiencia íntima y con tensión

Devoris Causa , Teatro cervantes

(...) Una conexión que divierte sin importunar (...)

Lo demás es pura simpatía de los intérpretes, que enseguida logran entretener con una serie de absurdas y simpáticas demostraciones de locura. (...)

La recreación ambiental está cuidada al máximo detalle, los artilugios que intervienen en la trama son ingeniosos y detallistas y el clima es íntimo. Y todo a pesar que, aunque el trato es amable, no deja de resultar tenso en momentos. Siempre esa proximidad crea rigidez al espectador, que no acierta a relajarse pensando en las posibilidades que le puede acarrear. Pero precisamente eso es lo que mantiene la atención a cada nueva sorpresa. Y también esa misma vecindad acarrea una mayor intimidad con lo que sucede,

provocando que las emociones se multipliquen. Una propuesta muy bien elaborada, y con excelente resultado.

PACO INESTROSA

03/02/2011 - La Opinión de Málaga

[Veure FONT](#)

La Folle Histoire...

ELS TURISTES

Una parella pintoresca i remarcable: Paulina i Frederic. Turistes inveterats amb pintes particularment cuidades amb rols gairebé realistes, han sabut barrejar als badocs curiosos, convidant-los a seguir-los pel poble.

LLENTIES I MARABÚ

Una "Folle Histoire" en la que era permès de viure-la fins i tot al vespre sota una original vela, la "tendre" visió de la felicitat d'una parella de firaires completament esbojarrats. Paulina i Frederic havien deixat lloc a Ludmilla i Alfonso que van exaltar una bogeria quasi comunicativa portant, de vegades, el públic a reaccionar.

DEVORIS CAUSA

El mateix passava per l'espectacle de cloenda del dissabte a la nit on el surrealisme era a la cita a través del quotidià farcit d'intrigues d'una parella excitada a qui li agrada fer cantar les albergínies i fer volar els ganivets. Representacions amb complicitats puntuals al circ sota forma de jocs de destresa o d'acrobàcies exemplars.

AUDE GUILLEMIN

La Marseillaise

Saint-Cannart

27/04/2010

Devoris Causa de Escarlata Circus

Excelente y sorprendente espectáculo en el que a través de la habilísima transformación y manipulación de alimentos agrícolas (verduras y frutas), quedan sugeridos y transgredidos conceptos, conductas y pensamientos de la condición humana. Los dos artistas-actores-manipuladores-provocadores-personajes nos invitan a una contemplación participativa que no puede dejarnos indiferentes por sus muchos y ricos niveles de lectura. Una aparentemente festiva, nada vanal, llamada de reflexión sobre algunos de los problemas que nos circundan (el poder, la violencia, la relación hombre-mujer, el egoísmo, la

sumisión, la humillación, el sadismo, la crueldad, la auto destrucción, el abandono..). Procedentes del mundo del circo, que siempre han combinado con la interpretación teatral, **Jordi Aspa** (payaso, entrenador-educador de animales, actor) y **Bet Miralta** (acróbata, equilibrista, actriz), dan un nuevo paso adelante en su fructífera carrera creativa incorporando el títere (magistral su títere compuesto de verduras y hortalizas) y la manipulación de objetos, dentro del marco-carpa también sorprendentemente utilizado. Un espectáculo más que recomendable a partir de 8-9 años. No perdérselo.

Ferran Baile

Fira Lleida 2010

...els agrada "remoure el cor de la gent". Ho aconseguen amb gairebé res. És un gènere rar i singular, dels que en diem inclassificable.

Rue du théâtre

12/01/2010

"Devoris Causa, divertit, inquietant, inesperat, que fa olor de col cuita. És un teatre del cos, de l'hort ... i de fines dagues. Jordi Aspa maneja l'acer amb finor damunt les cebes i amb una mica més de múscle contra les portes d'armaris ... "

Corse Matin

18/10/2009

Un espectacle delirant i boig.

Devoris Causa una bogeria culinària.

... un espectacle circular com la carpa que l'acull on les coses recomencen eternament...

... hom esclata de riure. Està ple d'imaginació, molt cruel també i completament boig.

La Dépêche

27/10/2009

"Devoris Causa" és un espectacle hilarant, boig i una mica cruel, sobre aquest ritual quotidià que és la cuina. L'art d'emocionar sobre el destí d'una ceba.

La Dépêche du midi

28/10/2009

La Fira també aposta per los espectáculos que ofrecen una mirada renovada al género teatral. Eso es lo que hace Escarlata Circus con su Devoris Causa, una pequeña delicatessen que renueva el discurso del circo, en un espacio circular e íntimo construido por La Machina para la ocasión. En realidad el circo no es más que el pretexto para ofrecer una reflexión sobre la comida y la condición humana, original y poética, llena de

referencias atrevidas y divertidas, en la que se da vida a los vegetales y los cuchillos circulan por el aire.

ARTEZ

03/09/ 2009

'Devoris Causa' logra combinar con éxito música, cuchillos, títeres y verduras. Y sin duda la delicatessen del día, fue Devoris Causa, de Escarlata Circus, capaces de convertir en su pequeña carpa unas zanahorias, unos pepinos, un repollo, berenjenas y espárragos en un entrañable Pinocho, de crear un musical vegetal y de bailar al ritmo de *La Violetera* con hacha y cuchillos volando. Y todo con mucho amor y tensión sexual. Un aplauso.

JUSTO BARRANCO

Tàrrega

LA VANGUARDIA - 11/09/2009

Font

La segona cita era Devoris causa, d'Escarlata Circus, una perleta tan rodona que sap greu explicar. Entrem en una carpa plena d'estrís, tot escoltant un disc enrogallat de Joselito. Un cuiner, amb aire convincent de carnisser assassí, està acabant de coure verdures en un wok, que reparteix entre els assistents. Bones... fins i tot un pèl picantetes! Mentre mengem, Jordi Aspa i Bet Miralta recreen una parella inquietant que construeixen una criatura només amb verdures. Una hipnòtica manera de compartir olors, gustos i emocions, en una cuina d'intriga poètica.

TERESA BRUNA

AVUI

13/09/2009

què de nou **Números**

A Chalons-sur-Saône, tot succeeix, al carrer, en un bosc i inclús als aires.....Durant aquest temps un circ canibal-verdulaire espanyol provoca els nostres sentits amb "Devoris Causa", és saborós, curios i divertit....menys per les pastanagues que ens mengem.

Del 22 al 26 de Juliol. **Chalons dans la rue.**

CULTURE

marie france

08/ 2009

Mención especial merece la propuesta que traen a la Fira de Tàrrega los catalanes Escarlata Circus. Con más de 20 años de experiencia en el mundo del circo, la compañía se aventura ahora con una propuesta que, partiendo del circo, se acerca más al teatro visual y de objetos. Este es el punto de partida de Devoris Causa, una pequeña delicatessen en la que el circo es el pretexto para ofrecer una reflexión sobre la comida y la condición humana, original y poética, en que los vegetales y los cuchillas toman vida.

ZIRKOLIKA – REVISTA DE LAS ARTES CIRCENSES

18/08/2009

[Font](#)

Matança de Texas a l'estil vegetarià

Que el circ cada cop és menys per a nens, és un fet constatat. I l'evolució cap a un panorama circense normalitzat i europeu implica que cada cop més, siguin els adults els qui vagin al circ entenen-lo com una disciplina artística més. En el cas de Devoris Causa, aquesta evolució cap a la maduresa és, més que evident, fins i tot necessària. Des dels ulls d'un adult és complicat saber quina seria la reacció d'un nen davant de l'espectacle dels Escarlata Circus, guanyadors del darrer premi nacional de Circ. I aquesta reflexió s'imposa davant de la pertorbadora sensació que deixen Jordi Aspa i Bet Miralta en acabar la representació. El personatge d'ell presenta alguna mena de desequilibri, alguna alteració psicològica, alguns flaixos de psicosis plasmats en crits i moviments espasmòdics, divertidíssims però amb un cert punt inquietant. I ella aporta un contrapunt molt més dolç, fins que entren junts en una voràgine destructora que deixa un cert mal cos. Sense donar detalls, acaben semblant un dels quadres més impactants de Goya, on el protagonista és Saturn. Són com els protagonistes de La matança de Texas, però sense sang ni fetge. Només hi ha fulles i tronxos de pastanaga. Però evidentment, potser nens i nenes no es veuran tan impressionats per judicis de valor sobre els caràcters dels personatges, o no hi troben aquesta foscor tan pertorbadora venint de dues persones que fins feia pocs instants feien petar de riure. Allà on no hi ha dobles interpretacions és en la brillantor de l'escenografia, que va transformar l'interior de La Mercè en una improvisada carpa de circ.(...) I efectivament, els cinc sentits són ben presents a Devoris causa: l'olor del menjar acabat de fer, el gust d'aquest, el tacte. I evidentment, els dos més habituals al teatre (i al circ), oïda i vista, aquí són estimulats amb força. Una proposta de la qual gaudir amb intensitat, però amb dues interpretacions: la peculiar, estranya i fins i tot grotesca; o la més innocent, la dels nens.

MARTA PALLARÈS - Diari de Girona - 01/12/2008 [Font](#)

Ritual caníbal verdulaire

Auditori de La Mercè, són les cinc de la tarda, és diumenge i el fred congela l'esma. Entrem amb ànim lleuger, abrigats fins a la punta del nas, les mans a les butxaques. A dins, però, no hi ha ningú, no hi ha res. Estúpidament ens anem mirant els uns als altres, estem desemparats. Remoreig com de brisa. Ara s'obre un xic una cortina, el cap d'una dona ens convida a seguir-la. Hi anem, complim les indicacions i entrem en un antre de pinyol. Davant nostre un cuiner enorme amb samarreta de paleta, bombatxos lligats amb un cordill i sabatilles; paella a la mà remena un potatge de verdures, el tuf aromàtic ho embafa tot. Al cap hi porta un casc del qual en surt un braç metàl·lic que acaba en un floc de llum. L'eina-làmpada és un fanal a la cuina. Hi ha una barra de fusta i un fogonet, estris a dojo i, al darrera, una porta clara; a la vora una tauleta rodona entapissada, un penjador, cadires i una ràdio que remoreja. Tots estem apilonats, drets, ens fascina el tipus i com ens mira, mentre rasca l'eina fa grima. Intentem imaginar coses. Darrere nostre una cortina blanca ho envolta tot. Amb un gest se'ns convida a fer un tast. La mestressa reparteix uns cucurulls plens d'una pasta enigmàtica feta de verdures. L'home va omplint, la dona les reparteix inquisitorialment. Una musiqueta dels anys 50 repica al rerefons. De cop s'alcen les cortines i veiem al darrera unes grades muntades de fusta. Hi anem entre somriures enigmàtics. En seure tenim allí unes culleretes per anar menjant el poti-poti. Serem nosaltres l'espectacle?

De la penombra, la parella diabòlica comença la seva dansa maldestra. Com si fossin un parell d'infants reproduint moments de circ en una fira imiten ocells, juguen amb cadires, llancen ganivets, ensinistren i hipnotitzen un gall d'indi impressionant..., d'alegria riuen i xalen a doll; mostren una tendra i amorosa manera en delectar-se'n mentre gestos de sadisme persisteixen constants i ens inquieten. Enmig d'un doll de verdures, de tallants i trinxets esmoladíssims trien, cisen, punxen; enxarxen, fan i pareixen una mena de... I llavors ell, esgrima a la mà l'enorme ganivet, i mirant fix amb ulls desorbitats...

Escarlata Circus ha creat un espectacle inaudit, d'humorisme grotesc i primari, d'espirit firaire i desclassat, fora de tot paràmetre, de gran originalitat i no absent d'intencionalitat. Partint de la manipulació d'objectes i dotant-los d'humanitat aconseguen un tipus d'il·lusionisme tràgic en què veiem la nostra indigna condició ple d'un aire neguitós i reconegut que violenta els límits convinguts. Els dos intèrprets, Jordi Aspa i Bet Miralta, personifiquen la insània més entendridora mentre infonen un neguit pertorbador, sempre en el límit que balanceja la broma i l'alienació. Fabulós!

JOAQUIM ARMENGOL - El Punt - 03/12/2008

És a dir, les raons del gall d'indi

Ahir per la gent d'Estats Units era el dia d'Acció de Gràcia en el que qualsevol bona família mata un gall d'indi. Per una estranya coincidència, jo estava a Girona, en el magnífic festival de Teatre Temporada Alta, a l'estrena de "Devoris Causa", un deliciós espectacle de teatre-circ on els intèrprets són un home, una dona i un gall d'indi. Visca. Al circ s'hi ha vist de tot, des de puces a cangurs, però em sembla que mai un Gall d'indi. Els personatges són dos cuiners, que amb ganivets de totes formes i mides cuinen

verdures a la pista en mig de diversos virtuosismes, mentre el gall dindi passeja pel seu voltant. El Gall d'indi participa als números de pallassades i equilibris i sembla perfectament ensinistrat.

Ens preguntem en quin punt de la funció el maten i el cuinen davant dels nostres ulls. Això al final no succeeix i no passarà mai. El Gall d'indi és un animal de l'espectacle, sotmès a la voluntat humana, i en aquest cas a una *buffa* estètica vegetariana, d'una exigència tragicòmica, en la qual el límit entre l'entreteniment de l'espectacle i la utilització dels aliments es juga amb un gust intrigant.

Els homes es refereixen a tot allò que no han creat ells mateixos (com la natura) amb una percepció poques vegades real. El sentiment de culpa de la nostra espècie imposa "respecte" a la natura que segons els casos, es troba còmode de transgredir. Com en totes les religions, el políticament correcte és contradictori. En un món de "discapacitats", "persones de colors", "operadors ecologistes", "verticalment diferents" i "sexualment orientats", el món de l'espectacle i de les meravelles ha estat el primer a patir-ne les conseqüències. Fa temps que el circ ha sacrificat els *freaks* i els monstres de la natura sense que la societat hagi resolt la seva inevitable marginació. La mateixa gent del circ ha provat públicament de substituir la definició de "domador", rica en mites i de crueltat necessària per la "d'ensinistrador", més inofensiva i pobra.

Aquell Gall d'indi a la pista, amb la seva involuntària complicitat escènica amb els dos cuiners sàdics, ha despertat en mi tota la meravella del circ. M'ha convençut que a la nostra època, necessitem més que mai meravelles. Crec que hem de mantenir dins la gàbia en la qual han nascut durant quatre generacions, els tigres obligats a aprendre determinats exercicis perquè algun de nosaltres en pateixi la vista i l'olor a pocs metres, sobretot els nens que tenen com a alternativa la "playStation". Així com necessitem celebracions tant horribles com "Il Palo di Siena" o la imposició de traumatismes violents als cavalls per guanyar diners a les curses o mantenir un peix en una peixera per la resta dels seus dies o matar els porcs a pagès o bullir la llagosta i els cargols vius o obligar un gos a viure un martiri en un apartament i passejar amb una corretja o matar ramats de bestiar per portar els nostres fills al McDonald's. Som humans, són els nostres rituals. L'home no pot sobreviure sense rituals. Podríem, per llei, de tant en tant eliminar-ne un i netejar així la nostra consciència. En nom de la polis i de l'ètica. Però, inevitablement, quedarien tots els altres rituals.

Potser, un dia, algú dirà a aquest dos artistes meravellosos que vaig veure ahir, que és políticament incorrecte exhibir el seu gall d'indi. Però potser mai ningú obligarà el carnisser obligat a vendre'n, de no fer-ne un dinar de Nadal.

L'espectacle que he vist és "Devoris Causa", de i amb Jordi Aspa i Bet Miralta i un magnífic Gall d'indi anònim. Era l'estrena europea i els hi desitgem una fantàstica gira. Fins i tot a Itàlia, si el seu treball no acaba, amb el temps, sent il·legal.

RAFFAELE DE RITIS

CIRCO - CREATIVITÀ E IMMAGINAZIONE NELLE ARTI CIRCENSI - 28/11/2008

Les petites grans coses

Molt sovint alguns espectacles de petit format i poques ínfulas aconsegueixen tocar molt més la fibra sensible de l'espectador que no pas les grans produccions amb desenes d'artistes i figurants. És el cas d'Escarlata Circus. Jordi Aspa i Bet Miralta tenen la rara habilitat de saber crear moments de densa intimitat a partir de situacions inicialment quotidianes que, passades pel sedàs de la seva alquímia escènica, esdevenen territoris desconeguts i sorprenents. Des que es van constituir com a companyia fa més de 20 anys, Aspa i Miralta aboquen una mirada amorosament irònica cap el circ: basti recordar *Pell de gallina* (2000) i *Llenties i Marabú* (2005). Més que propostes tancades, aquests polifacètics artistes obren a l'espectador un seguit d'estímul que l'enteranyinen en un univers situat entre la joguina i el somni. Amb Escarlata Circus no hi ha distància possible: la comunicació hi és immediata perquè sembla que tot s'esdevingui per atzar i, sense que ens n'adonem, la seva peripècia ja és també la nostra.

Nascut de la lectura de *Los gourmets*, de Vázquez Montalbán, *Devoris causa* és una coproducció catalano-francesa caracteritzada pel cercle: pista, graderia i espai escènic, però també un cercle argumental que recomença de nou. Quan sortim del recinte recordem com hi hem entrat perquè d'altres iniciaran el mateix periple que hem fet nosaltres. També el cercle de l'alimentació, la cíclica relació amb els éssers (vegetals inevitablement vius) que sacrificuem per subsistir. Aquesta és la idea, servida amb recursos que tant evocuen les oques de Jean-Baptiste Thierrée com el Chaplin barber d'*El gran dictador* (simples pinzellades evocatives fetes des del personal llenguatge escènic i la construcció de personatges de Jordi Aspa i Bet Miralta, personatges en magnífica comunió amb l'indiot Fridu, autèntica vedet de l'espectacle.

JORDI JANÉ

Espectacles - Crítica de Circ

Diari Avui

30/11/2008

"Devoris Causa, divertit, inquietant, inesperat, que fa olor de col cuita. És un teatre del cos, de l'hort ... i de fines dagues. Jordi Aspa maneja l'acer amb finor damunt les cebes i amb una mica més de muscle contra les portes d'armaris ... "

Corse Matin

18/10/2009